

NUMMERS

Copyright © PJ Grimm

www.pjgrimm.nl

Geschreven: 2003 & 2014

Versie 2025

Titel: Nummers

Auteur: PJ Grimm

ISBN: 9789465126609

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Dit werk is **FICTIEF**, geen van de gebeurtenissen is van toepassing op de auteur of enig ander persoon, alle personages zijn verzonnen, et cetera, et cetera.

Pas op: 18+ content op alle fronten.

Dit werk is een filosofische reflectie op de menselijke 'schaduw', houdt hooguit een spiegel voor, praat niks goed en roept nergens toe op. De auteur aanvaardt geen aansprakelijkheid voor misinterpretatie. Het lezen van of refereren aan dit werk is een eigen keuze op eigen verantwoordelijkheid.

NUL

Er stonden maar drie films in mijn kast. Het waren gestoorde films. Hoewel gestoord? Normale mensen zouden ze gestoord hebben gevonden. Zelf vond ik dingen niet snel gestoord. Het waren mijn lievelingsfilms. Voor mij betekenden ze iets.

Ichi the Killer was de eerste. Een Japanse martelfilm. Grappig en hard, maar ik had hem slechts twee keer gezien. Een glimp van een rijke traditie.

Irreversible stond ernaast, van Gaspar Noé. Deze viel hard en naargeestig te noemen. De film begon waar het verhaal eindigde en ging dan terug in de tijd. Het einde stond al gedictieerd en je begreep waar het rare verhaal naartoe ging.

De derde film heette *Saló*, van Paolo Pasolini. De lange naam was *o le 120 giornata de Sodoma* of zoiets. Ik sprak geen Italiaans. Een verfilming van het boek van Markies de Sade. Niet dat ik het boek gelezen had. In ieder geval vond ik de film smerig en hard. Smerig omdat er stront in werd gegeten. Wat voor onpersoon verzoon nou zulke dingen? En hard vanwege de martelingen aan het einde. Vooral toen iemands oog werd uitgestoken en brak als een ongekoekt ei. *Saló* mocht zonder

twijfel de beste van de drie genoemd worden. Afschuwelijke personages met de ergst mogelijke plannen.

Ik hield van mijn films, heftige films. Spiegels waren het. Mijn grote en kleine reacties op de scènes vertelden iets over mijzelf. Door de spiegels leerde ik mijzelf beter kennen. Niet dat ik de films zag als een bron van inspiratie, dat niet. Alles wat een zieke geest zou binnenvallen, was gedoemd om een keer binnen te vallen. Niemand zou mijn drie films de schuld mogen geven van wat ik ging doen. Het zou een manier van doen zijn als muziek en games de schuld geven van één of andere zieke high school slachting.

Ook zoiets. Eens las ik in de krant een interessant voorval dat zich in Duitsland had afgespeeld. Ons geliefde buurland was er destijds nogal door geschokt. Het ging over een man uit Kassel of iets uit die buurt die zijn Berlijnse vriend had gedood, geslacht en deels opgegeten. De Berlijner had gereageerd op een internetadvertentie waarin de kannibaal naar een man vroeg voor slacht en consumptie. De enthousiast geworden Berlijner met een antipeniscomplex was ingegaan op het aanbod en zo bij de kannibaal thuis terechtgekomen. Daar, tijdens een korte liefdesaffaire, hakte de kannibaal de penis van de Berlijner af, waarna ze het lichaamsdeel samen probeerden te blancheren en te verorberen. Het bleek geen succes. De penis bleek niet eetbaar. Hoe dan ook, na het mislukte avondmaal bracht de Berlijner zich met de nodige middelen buiten bewustzijn en stak de kannibaal hem, na een laatste kus op de mond, een mes in de hals. Toen de kannibaal gepakt werd,

had hij al twintig kilo vlees achter zijn kiezen. Dat hij uiteindelijk gepakt werd, was te danken aan een tip van een student, dacht ik, die een internetadvertentie van de man had gelezen.

Ik vond het kannibalenverhaal schitterend. Nergens walgelijk, wat de normale mensen vonden, en op alle punten interessant. Maar ik moest toegeven dat het gebeuren niet iets voor mij zou zijn geweest. Tenminste niet toen ik erover las. In dat jaar geloofde ik voor het laatst in een soort van burgerlijke toekomst. Ik wilde mijn vriend niet slachten, maar hem neuken en van hem houden.

Kortom, ik kende min of meer, ja ongeveer mijn grenzen. Ik wist wat voor de grens lag en ik wist wat over de grens lag. Dat had ik te danken aan de spiegels. Ik wist alleen niet de precieze locatie en ook niet of ik ze kon schenden en hoever ik bereid was te gaan.

Je grenzen kennen en je grenzen verleggen, alleen dit verdiende de naam leven. Ik moest weten wat het leven voorstelde en hoever ik kon en wilde gaan. Kijken naar een stuk glas of tekenetjes op papier, dat kon gewoon niet genoeg zijn. Het ging om ervaren. Je kon elk mysterie wel aan mensen onthullen, maar zonder ervaring erbij... Ervaring dicteerde de realiteit. Ervaren was leven. Ha! Alles ervaren en het beste bewaren. Zou ik eindigen als seriemoordenaar, rijp voor de doodstraf en gehaat door iedereen, dan gold dat gewoon als mijn roeping. Alleen mijn beleving bestond, verder bestond niemand. Ik wilde begrijpen wat het inhiel te bestaan.

In de sterren geschreven, het stond zagezegd in de sterren geschreven dat ik aan de slag moest. Ik gunde mijzelf drie dagen. Drie dagen voor geweld. En seks. Ja seks! En liefde. Geweld, seks en liefde. Drie dagen, drie dingen. De clichés van het leven. Clichés die je overal terugzag. In elke kunstvorm en in elk levensverhaal. Ik moest ze zelfstandig verkennen. Zelfstandig beheersen. Begrijpen wat ze voor mij en mij alleen betekenden. Het enige belangrijke in mijn universum, het enige dat telde. Want kom, wie ging mij bewijzen dat anderen behept waren met ook maar de kleinste vorm van bewustzijn? En goed, ik nam misschien wel aan dat het zo was, maar wat maakte het uit? Zelfs al was er een god die van alles vond en wilde, wat maakte het voor mij uit wat die vond en wilde?

Niet dat ik mijzelf gelovig noemde hoor. Naar mijn inzien leefde een mens maar één keer en was het daarna afgelopen. Finito! Alsof je nooit had bestaan. En hoeveel mensenlevens eindigden niet zonder verlichting? Verdwenen, zonder enig verworven begrip van dit nutteloze circus? Het mocht mij niet overkomen! Daarom, uit pure nieuwsgierigheid, zou ik mijzelf die paar dagen gunnen. Drie dagen zouden mijn doel zijn, de afvoer van mijn niets. Slechts drie dagen. Wat daarvoor lag, wat daarna lag, wat deed het er nog toe?

ÉÉN

Dag één, geschapen voor het geweld. Ik hield van geweld, ondanks dat ik zelf niet zo'n gewelddadig karakter bezat. Heel vroeger wel. Ik was een dik agressief jongetje. Maar toen ze me naar de middelbare school afvoerden, besloot ik op karate te gaan en na een tijdje trainen raakte ik overtuigd dat ik haast elk gevecht kon winnen. Dus was het niet langer nodig mezelf te bewijzen met een gevecht. Zo raakte ik in korte tijd mijn agressie kwijt. Dreef iemand mij in het nauw, dan negeerde ik het, zat ik het uit, en maalde ik erom, dan vond ik mijzelf zwak. Maar goed, het ging toen om simpele agressie, intimidatie. Niet om zaken als seksueel geweld, oprechte mishandeling, marteling. Een nog onverkende wereld lag open.

Te beginnen met seksueel geweld. Ik dacht aan sadomasochisme. Sadomasochisme viel eerder onder de categorie geweld omwille van de seks en was dus eigenlijk niet geschikt voor dag één. Ik had wel eens avonden besteed aan mijzelf toetakelen met een schaar. Op de achtergrond draaide ik dan *Angerfist*, heel sfeervol gebeuk. Ik masturbeerde op zulke avonden ook, meer uit frustratie dan uit geilheid, hoewel ik er wel geil bij was, al sprongen de tranen me in de ogen. Na de eerste keer *Ichi the Killer* vond ik het ook nodig te masturberen. Puur vanwege het geweld. Een vreemde vorm van geilheid. Ik had wel iets met

sadomasochisme, maar vond het, als gezegd, te ver van mijn concept van geweld afstaan om op deze dag goed te verkennen.

Verkrachting zag ik ook als een twijfelgeval. De ene deelnemer zou het als seks ervaren, de andere als geweld, leek mij. Ik had nooit iemand verkracht en snapte dat het hoorde te gebeuren. Maar dag twee lag voor de hand. Ik zou immers de verkrachter spelen en dus was het seks voor mij. Bovendien had ik geen idee of ik een man of vrouw moest verkrachten, iemand van middelbare leeftijd of een zwakker geval. Door het uitstel kon ik hierover nadenken.

Uiteindelijk bleven voor dag één mishandeling en marteling over. Dat liep in elkaar over. Mishandeling vond ik trouwens een afgrijselijk woord. Het deed me denken aan ruzies in bijstandsgezinnetjes met een dronken uitkeringstrekkende vader, een jammerende vrouw en jankende kinderen. Marteling was juist een prachtig woord. Bij marteling dacht ik aan het serieuzere werk. Marteling hoorde bij de intellectueel, bij iemand als ik dus. De activiteit stond dus al vast.

Ik besloot een douche te nemen en te ontbijten. Daarna zou ik de tijd hebben om een plan van uitvoer te maken.

Ik douchte met zo heet mogelijk water en naast het gewone inzepen, waste ik altijd mijn haren. Ik hield van hygiëne. Als ontbijt besloot ik een ei te bakken, maar aangezien de eieren op waren, stelde ik mijzelf tevreden met twee boterhammen met pindakaas en hagelslag. Een

goede combinatie. Vroeger op school werd ik er soms om uitgelachen. Dat zou ik nooit begrijpen. Onbegrepen genialiteit.

Na de boterhammen smeed ik koffiemelk met cacao poeder in een mok. Niet meer dan een klein bodempje hoor! De rest hield ik vrij voor heet water. Ik wist niet waarom ik dit zo deed. Nou ja, het smaakte wel.

Met het ontbijt achter de kiezen, plofte ik op de bank en begon na te denken.

Het martelen kon met behulp van huis-tuin-en-keukenapparatuur gebeuren. Terplekke zou ik wel ideeën krijgen over hoe te martelen. Nu ging het erom wie ik moest martelen, waar in huis en wat ik erna ging doen.

Het leek mij het verstandigst om mijn slachtoffer na mijn pleziertjes gewoon af te maken. Het lijk kon ik dan op traditionele wijze in plastic zakken verbergen en ergens dumpen. Het kerkhof zou als dumpplaats geschikt zijn. Wie zocht nou een lijk tussen de lijken? Ik was zo briljant. En al zocht iemand daar, mijn drie dagen zou ik wel halen. Het was rondom het kerkhof meestal stil en verlaten. Ik moest mijn slachtoffer er zonder pottenkijkers kunnen dumpen. Ik dacht eraan om een graf open te breken en de zakken erin te leggen. Daarna kon ik alles weer, min of meer, in de oorspronkelijke staat terugbrengen en geen mens zou ooit achter de historie komen. Mijn idee was natuurlijk niet perfect afdoende om risicoloos te zijn, maar dat nam ik voor lief. Sterfelijk zijn en leven betekende nu eenmaal risico's nemen en bij problemen zou ik wel iets improviseren. Ik bezat een creatieve geest.

Na een halve dag van vermissing zou nauwelijks iemand alert zijn. En ik zou vast niet snel een verdachte zijn. Ik bezat een goede reputatie en geen motief. Nee, de uitdaging was het vinden van een slachtoffer. Dat hoorde snel en lomp te gebeuren. Kortom gewelddadig.

Voor de plek van de marteling leek de douche mij een uitkomst (natuurlijk de badkamer, maar omdat er bij mij alleen een douche zat, noemde ik het de douche). In de douche zaten geen ramen zodat er voor de buitenwereld niets te zien en weinig te horen viel. En voor de zekerheid kon ik iets van een prop in de mond van mijn slachtoffer stoppen of, toepasselijker, zijn of haar tong uitrukken. Een kort maar krachtig plan.

Ik drukte de televisie aan en zapte naar de tekenfilms. Ik keek elke ochtend naar cartoons. Minimaal een half uur. Een ontspannende gewoonte, één om trouw te blijven. Bovendien sloten cartoons aan op het thema van de dag. Cartoons zaten vol geweld. Niet altijd vielen er doden, maar er waren altijd martelingen. Japanse manga's, daar was ik pas echt gek op. Hoe extremer en explicieter hoe beter. *Ichi the Killer* was oorspronkelijk ook een manga. Jammer dat ze 's ochtends niet zulke dingen uitzonden.

Toen het cartoonritueel afliep, stond ik op, drukte de televisie uit en liep naar boven, naar de douche. Ik besloot de boel eerst goed droog te maken en vervolgens een geschikte stoel te zoeken.

De stoel werd de bureaustoel uit mijn studeerkamer. Hij had armleuningen, ideaal voor het vastbinden van mijn slachtoffer. De wielen